

Arrest

nr. 81 947 van 30 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 6 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 29 december 2009 aan in België. Verzoeker diende op 30 december 2009 een asielaanvraag in.

1.2. Uit een vergelijking van de vingerafdrukken van 30 december 2009 is gebleken dat verzoeker reeds een asielaanvraag heeft ingediend in Polen op 23 april 2008. Hij verklaarde op 11 januari 2010 dat hij een asielaanvraag in België indiende omdat Belgen vriendelijk zijn en mensen in nood helpen. Hij verklaarde i.v.m. zijn gezondheidstoestand dat zijn been geamputeerd werd en dat hij tijdens zijn verblijf in België zeer gestresseerd is.

1.3. De Belgische autoriteiten richtten op 25 januari 2010 een overnameverzoek aan de Poolse autoriteiten bij toepassing van artikel 16.1.c van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend.

1.4. Verzoeker werd een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven op 18 februari 2010.

1.5. Verzoeker diende op 29 mei 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. Verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf werd op 17 september 2010 onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 29.05.2010 bij onze diensten werd ingediend door :

[K.L.] [...]

+kinderen

[...]

nationaliteit: Rusland (Federatie van)

laatst opgegeven adres: Montenakenweg , 145 3800 SINT-TRUIDEN

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is in toepassing van genoemd artikel 9ter, § 3, en in toepassing van artikel 7, § 1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).

Reden:

In het verzoekschrift werd als feitelijke verblijfplaats het adres opgegeven : Montenakenweg 145 te 3800 Sint- Truiden. Dat uit informatie verkregen uit het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op 09.07.2010 werden afgevoerd van ambtswege. Dat het bewijs ontbreekt of betrokkene daadwerkelijk en feitelijk in België verblijft. (artikel 9ter, §1, 1e lid Vreemdelingenwet)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt: *"Schending van het artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van artikel 10 en 11 Gecoördineerde Grondwet; Schending van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4.11.1950, goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Schending van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens Manifeste beoordelingsfout. Het afwijzen van een aanvraag 9ter is strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag inzake tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden die absolute bescherming garandeert tegen een onmenselijke en vernederende behandeling. Dit omdat de aanvrager de bescherming inroept wegens diens gezondheid. Terwijl reden tot afwijzen van het verzoek tot regularisatie inzake ontvankelijkheid niet opgelegd is volgens de wet. Over de ontvankelijkheid van een dossier art. 9ter VW beslist een ambtenaar van DVZ. Hij zal onder meer nagaan of het dossier volledig is. Dit houdt in dat hij ook nakijkt of er een medisch attest bij de aanvraag is gevoegd. Hij is niet bevoegd om over de inhoud daarvan te oordelen. Hij zal wel controleren of het attest door een arts is opgesteld, zoals de Vreemdelingenwet vereist. Indien de aanvraag ontvankelijk is, wordt de ernst van het medisch risico door een arts ingeschat. Bijkomende medische elementen die recenter zijn dan de aanvraag worden wel geëvalueerd in de beslissing over de gegrondheid. Dat in de bestreden beslissing door verweerder het verzoekschrift conform artikel 9, ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard zonder motivatie waarom het afwijzen van de aanvraag om medische redenen geen vernederende behandeling uitmaakt of kan uitmaken. Op 16 november 2010 werd verzoeker een beslissing met dvz nummer 6552805 dd. 17 september 2010 betekend, waarin het*

door hem ingediende verzoekschrift conform het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 onontvankelijk wordt verklaard wegens het niet hebben van een adres. De aanvraag 9ter Vw werd evenwel ingediend tijdens hun illegaal verblijf, zodat men ervan kon uitgaan dat betrokkene in België verblijft. Het afwijzen van een verzoek van een vreemdeling wiens aanvraag conform artikel 9ter onontvankelijk werd verklaard, kan mogelijk een schending inhouden van artikel 3 EVRM. Wanneer niet blijkt uit de motivering van de beslissing dat de overheid onderzocht heeft of de ziekte, ingeroepen door de aanvrager, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, schendt die maatregel artikel 3 EVRM. Verzoekende partij verwijst naar de memorie van toelichting bij de (gewijzigde) Verblijfswet. Daarin wordt verwezen naar artikel 9ter §4 Vw. Die bepaling sluit vreemdelingen uit van het voordeel van artikel 9ter wanneer er een ernstig vermoeden bestaat dat de vreemdeling zich schuldig maakte aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid (in de zin van artikel 55/4 Vw). Uit de voorbereidende werken blijkt dat de wetgever van mening was dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter §4 Vw, toch niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM. Dat artikel biedt immers een absolute bescherming. In de voorbereidende werken zegt de wetgever overigens hetzelfde m.b.t. een aanvrager 9ter die geen identiteitsdocument kan voorleggen: ook dan mag hij niet uitgewezen worden bij een mogelijke schending van artikel 3 EVRM. Verwerende partij dient dus te onderzoeken of de ingeroepen ziekte een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, vooraleer een onontvankelijkheidsbeslissing te nemen. Dat de motiveringsplicht door verweerder werd geschonden. Dat door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt. Dat verzoeker dienaangaande opmerkt dat de motivatie van verweerder gestoeld is op onjuiste feiten en derhalve niet afdoende is. Verzoeker heeft niemand waarop hij kan terugvallen in het land van herkomst. Verzoeker heeft ook geen mutualiteit in het land van herkomst (dus ook geen terugbetaling). Wanneer er zou beslist worden tot een weigering van verblijf, en verwijdering van het grondgebied, dan kan er sprake zijn van een schending van artikel 25 van de Universele verklaring van de rechten van de mens. Deze stelt dat "eenieder recht heeft op een levensstandaard, die hoog genoeg is voor de gezondheid en het welzijn van zichzelf en zijn gezin, waaronder inbegrepen voeding, kleding, huisvesting en geneeskundige verzorging en de noodzakelijke sociale diensten, alsmede het recht op voorziening in geval van werkloosheid, ziekte, invaliditeit ontstaan ten gevolge van omstandigheden onafhankelijk van zijn wil." Dat de bevoegdheid in deze niet zorgvuldig werd gehanteerd. Dat ook op dit punt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is en de zorgvuldigheidsverplichting schendt. Dat in elk geval door verweerder een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt wanneer deze geen rekening hield met het geheel van de door verzoeker aangehaalde elementen ter ondersteuning van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, waaruit kon worden afgeleid dat het voor verzoeker bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong, wanneer deze geen rekening hield met de medische problematiek van verzoeker in ons land en in het land van herkomst en de andere argumenten. Teruggaan naar haar land van herkomst is bijzonder moeilijk gezien de ernstige toestand aldaar, maar tevens de sociale banden en de psychologische medische toestand die hiermee in verband staat. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd."

2.2. Verzoeker betoogt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard zonder dat er gemotiveerd werd waarom het afwijzen van de aanvraag geen vernederende behandeling uitmaakt. Verzoeker voegt toe dat een vreemdeling, uitgesloten op basis van artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet niet mag uitgewezen worden wanneer zijn gezondheidstoestand dermate ernstig is dat zijn verwijdering een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM.

2.3. In een behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf zijn er twee fasen die onderzocht worden. Enerzijds dienen de ontvankelijkheidsvoorwaarden gecontroleerd te worden en anderzijds, indien de aanvraag ontvankelijk wordt bevonden dient de gegrondheid van de aanvraag onderzocht te worden.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift argumenten uiteenzet aangaande de gegrondheid van de aanvraag, die in casu niet behandeld diende te worden aangezien het gaat om een aanvraag die onontvankelijk werd verklaard. Immers, zoals de bestreden beslissing duidelijk weergeeft, en in overeenstemming met de gegevens uit het administratief dossier, blijkt uit het rijksregister dat verzoeker op 9 juli 2010 van ambtswege werd afgevoerd. Dit betekent dat het niet bewezen wordt

geacht dat verzoeker wel degelijk in België zou verblijven, en dus evenmin op de verblijfplaats zoals opgegeven in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 29 mei 2010, namelijk Montenakenweg 145 te 3800 Sint-Truiden.

2.5. Met betrekking tot die motivering stelt verzoeker dat hij de aanvraag heeft ingediend tijdens zijn illegaal verblijf zodat men ervan kon uitgaan dat hij in België verblijft. De Raad merkt op dat die uiteenzetting geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker niet kan bewijzen dat hij wel degelijk in België verblijft, temeer daar hij volgens het Rijksregister van ambstwege is afgevoerd. Er geldt immers geen vermoeden van verblijf in België, wat de verzoekende partij lijkt te insinueren.

2.6. Waar verzoeker vervolgens verwijst naar artikel 9ter, §4 van de vreemdelingenwet, wordt opgemerkt dat die bepaling in casu niet van toepassing is, nu er nergens melding wordt gemaakt van een ernstig vermoeden dat verzoeker zich schuldig zou hebben gemaakt aan oorlogsmisdaden of misdaden tegen de menselijkheid.

2.7. De Raad merkt op dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens geen directe werking heeft waardoor verzoeker er zich niet op kan beroepen.

2.8. Verzoeker zet niet uiteen op welke wijze de artikelen 10 en 11 van de Grondwet geschonden werden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.9. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

2.10. Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moet de verzoekende partij doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003). De verzoekende partij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend. De verzoekende partij brengt bovendien geen concrete gegevens bij waaruit blijkt dat er na het nemen van de bestreden beslissing nieuwe elementen zijn ontstaan die een schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aannemelijk maken.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC